

Paweł Serwatka

Potencjał zasadniczych systemów ratowniczych

Zeszyty Naukowe Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej im. Witelona w Legnicy 9, 71-79

2013

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Paweł Serwatka

Szkoła Aspirantów PSP w Krakowie

Potencjał zasadniczych systemów ratowniczych

STRESZCZENIE

Autor w pracy przedstawia potencjał głównych systemów ratowniczych odpowiedzialnych za ogólne bezpieczeństwo państwa. W dwóch rozdziałach opisał dwa współdziałające systemy: krajowy system ratowniczo-gaśniczy i Państwowe Ratownictwo Medyczne. Rozdział pierwszy zawiera opis krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego, zasady jego organizacji i działania, pokazuje zadania systemu, definiuje kluczowe pojęcia, a przede wszystkim pokazuje jego potencjał z wyszczególnieniem sił i środków zawartych w systemie. Rozdział drugi charakteryzuje Państwowe Ratownictwo Medyczne, definiuje kluczowe pojęcia, określa specyfikę systemu. Określa również siły i środki wchodzące w skład systemu oraz najważniejsze zadania. Praca została oparta na aktach prawnych regulujących funkcjonowanie systemów i materiałach uzyskanych z Komendy Głównej Państwowej Straży Pożarnej oraz Ministerstwa Zdrowia.

Słowa kluczowe: ratownictwo, system, potencjał, krajowy system ratowniczo-gaśniczy, Państwowe Ratownictwo Medyczne.

1. Wstęp

Wiek XXI to nieustający postęp w technice, przemyśle i innych gałęziach życia codziennego. To również pojawiające się nowe zagrożenia, co w konsekwencji powoduje potrzebę wzrostu szeroko rozumianego bezpieczeństwa zarówno publicznego, jak również powszechnego.

Bezpieczeństwo publiczne obejmuje wszelkie kwestie dotyczące ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego oraz ochrony granicy państwowej i kontroli ruchu granicznego. Bezpieczeństwo powszechne natomiast skupione jest na przeciwdziałaniu skutkom klęsk żywiołowych, ochronie przeciwpożarowej oraz sprawuje nadzór nad ratownictwem wodnym i górskim. Zgodnie z art. 29 ust. 4 minister właściwy do spraw wewnętrznych sprawuje nadzór między innymi nad działalnością Policji, Państwowej Straży Pożarnej, Straży Granicznej oraz Obrony Cywilnej Kraju¹, czyli podmiotów odpowiedzialnych za zapewnienie bezpieczeństwa publicznego oraz powszechnego.

W obszarze bezpieczeństwa powszechnego zadania realizowane są przez Państwową Straż Pożarną, która działa na mocy ustawy z dnia 24 sierpnia 1997 r. o Państwowej Straży

¹ Ustawa z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej.

Pożarnej², oraz Obronę Cywilną Kraju działającą na mocy ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony³.

Poniższa praca przedstawia potencjał dwóch niezwykle ważnych systemów ratowniczych odpowiedzialnych za bezpieczeństwo powszechne. W rozdziale pierwszym scharakteryzowany został krajowy system ratowniczo-gaśniczy. Rozdział drugi poświęcony jest Państwowemu Ratownictwu Medycznemu. Te dwa współdziałające systemy realizują wszelkie działania związane z zapewnieniem bezpieczeństwa powszechnego państwa.

2. Krajowy system ratowniczo-gaśniczy

2.1. Informacje ogólne

Krajowy system ratowniczo-gaśniczy (KSRG) swoją działalność rozpoczął w roku 1995. Jest integralnym systemem bezpieczeństwa wewnętrznego państwa, który swoimi celami obejmuje takie działania jak: ratowanie życia, zdrowia, mienia lub środowiska, prognozowanie, rozpoznawanie i zwalczanie pożarów, klęsk żywiołowych oraz innych miejscowych zagrożeń.

Pierwszym aktem prawnym regulującym funkcjonowanie krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego było Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 29 grudnia 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad organizacji krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego. Obecnie system ten regulowany jest przez Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 lutego 2011 r. w sprawie szczegółowych zasad organizacji krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego (Dz. U. z 2011 r. nr 46, poz. 239).

2.2. Tworzenie i organizacja KSRG

Zasady tworzenia i organizacji krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego na terenie powiatu, województwa i kraju określa w rozporządzeniu minister właściwy do spraw wewnętrznych.

Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej, wojewoda lub starosta odpowiednio na terenie kraju, województwa i powiatu określają zadania krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego, koordynują jego funkcjonowanie i kontrolują wykonywanie zadań, a w przypadku sytuacji nadzwyczajnych zagrożenia życia, zdrowia lub środowiska kierują tym systemem⁴.

Organem centralnym administracji rządowej w ramach organizacji KSRG jest Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej, podległy ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych.

Krajowy system ratowniczo-gaśniczy zorganizowany jest w sposób zapewniający jego ciągłe funkcjonowanie na poszczególnych poziomach:

a) powiatowym – jako podstawowym poziomie wykonawczym działań ratowniczych na obszarze powiatu i gmin,

² Ustawa z dnia 24 sierpnia 1997 r. o Państwowej Straży Pożarnej.

³ Ustawa z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej.

⁴ Ustawa z dnia 24 sierpnia 1997 r. o ochronie przeciwpożarowej, art. 14, ust. 3.

b) wojewódzkim – jako poziomie wspomaganie i koordynacji działań ratowniczych na obszarze województwa,

c) centralnym – jako poziomie wspomaganie i koordynacji działań ratowniczych na obszarze kraju.

Krajowy system ratowniczo-gaśniczy na terenie powiatu oraz województwa działa w oparciu o plany ratownicze, które zatwierdza⁵:

a) starosta lub prezydent miasta – dla obszaru powiatu, po zasięgnięciu opinii komendanta wojewódzkiego PSP,

b) wojewoda – dla obszaru województwa, po zasięgnięciu opinii Komendanta Głównego PSP.

Plany ratownicze tworzone są w celu ułatwienia oraz wspomaganie działań ratowniczo-gaśniczych⁶. Zawierają w szczególności:

a) wykaz zadań realizowanych przez podmioty ratownicze oraz inne podmioty mogące wspomagać organizację działań ratowniczych,

b) wykaz zadań realizowanych przez specjalistyczne grupy ratownicze,

c) zbiór zalecanych zadań i procedur ratowniczych wynikających z zadań realizowanych przez podmioty KSRG,

d) dane teled adresowe podmiotów KSRG i jednostek ochrony przeciwpożarowej nie będących podmiotami KSRG oraz innych podmiotów mogących wspomagać działania ratownicze,

e) wykaz sił i środków podmiotów KSRG oraz jednostek ochrony przeciwpożarowej nie będących podmiotami systemu,

f) wykaz ekspertów oraz specjalistów do spraw ratownictwa oraz prognozowania zagrożeń.

2.3. Funkcjonowanie i zadania KSRG

Krajowy system ratowniczo-gaśniczy funkcjonuje w dwóch stanach:

a) stałym czuwaniu, doraźnym reagowaniu – polegającym na podejmowaniu działań ratowniczych przez własne siły i środki powiatu i gmin,

b) wykonywaniu działań ratowniczych wymagających użycia sił i środków spoza powiatu – uruchamiany poziom wspomaganie i koordynacji ze szczebla wojewódzkiego lub centralnego.

Podmioty krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego na poziomie powiatu realizują:

a) podstawowe czynności ratownicze – czynności wykonywane w poszczególnych dziedzinach ratownictwa przez wszystkich ratowników podmiotów KSRG⁷,

b) specjalistyczne czynności ratownicze – czynności wykonywane z użyciem sprzętu specjalistycznego przez odpowiednio przeszkolonych ratowników podmiotów KSRG⁸, jeżeli posiadane siły i środki na terenie powiatu umożliwiają podjęcie tych czynności.

⁵ Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 lutego 2011 r., w sprawie szczegółowych zasad organizacji krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego, rozdział 2, § 7.1.

⁶ Tamże, rozdział 2, § 7.2.

⁷ Tamże, rozdział 1, § 2.

⁸ Tamże, rozdział 1, § 2.

W sytuacji gdy siły i środki podmiotów KSRG i innych podmiotów uczestniczących w działaniu ratowniczym na terenie powiatu są niewystarczające, zadania realizują siły i środki podmiotów KSRG zadysponowane z poziomu województwa.

Natomiast w sytuacji, gdy siły i środki podmiotów KSRG z obszaru województwa są niewystarczające, czynności ratownicze realizowane są przez podmioty KSRG zadysponowane z poziomu centralnego – kraju.

Krajowy system ratowniczo-gaśniczy ma za zadanie ochronę życia, zdrowia, mienia i środowiska poprzez⁹:

- a) walkę z pożarami oraz innymi klęskami żywiołowymi,
- b) ratownictwo techniczne,
- c) ratownictwo chemiczne,
- d) ratownictwo ekologiczne,
- e) ratownictwo medyczne,
- f) współpracę z jednostkami systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego.

2.4. Odwody operacyjne KSRG

Odwód operacyjny na poziomie województwa oraz centralny odwód operacyjny to wydzielony zasób ratowniczy z terenu województwa lub kraju, organizowany w celu prowadzenia działań w sytuacji, gdy prowadzenie działań przekracza możliwości podmiotów z terenu powiatu lub województwa¹⁰.

Na obszarze województwa działania realizowane są przez siły i środki wchodzące w skład wojewódzkiego odwodu operacyjnego, za którego gotowość operacyjną odpowiada Komendant Wojewódzki PSP. Na obszarze kraju natomiast działania realizowane są przez siły i środki wchodzące w skład centralnego odwodu operacyjnego, za którego gotowość operacyjną odpowiada Komendant Główny PSP. Siły i środki centralnego odwodu operacyjnego mogą być również dysponowane do działań ratowniczych poza granice kraju.

W skład wojewódzkiego odwodu operacyjnego wchodzi¹¹:

- a) dowódca wojewódzkiego odwodu operacyjnego,
- b) sztab wojewódzkiego odwodu operacyjnego wraz z szefem sztabu,
- c) pododdziały i oddziały podmiotów KSRG z obszaru województwa, tworzące jego strukturę,
- d) zespoły wsparcia psychologicznego,
- e) specjaliści do spraw ratownictwa,
- f) podmioty ratownicze działające na podstawie umów cywilnoprawnych.

W skład centralnego odwodu operacyjnego wchodzi¹²:

- a) dowództwo centralnego odwodu operacyjnego,
- b) oddziały taktyczne,

⁹ Ustawa z dnia 24 sierpnia 1997 r. o ochronie przeciwpożarowej, art. 14, ust. 1.

¹⁰ Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 lutego 2011..., dz. cyt., rozdział 7, § 44.1.

¹¹ Tamże, rozdział 7, § 45.

¹² Rozkaz nr 2 Komendanta Głównego PSP z dnia 18 stycznia 2010 w sprawie organizacji centralnego odwodu operacyjnego, KSRG, §2.1.

- c) pododdziały taktyczne,
- d) pododdziały logistyczne,
- e) kompanie szkolne,
- f) krajowi specjaliści ds. ratownictwa,
- g) eksperci ds. prognozowania zagrożeń,

W zależności od sytuacji składy Centralnego Odvodu mogą zostać rozszerzone o inne podmioty będące lub też nie będące w KSRG na podstawie zawartych umów i porozumień.

2.5. Potencjał KSRG na dzień 31 grudnia 2011 r.

W krajowym systemie ratowniczo-gaśniczym funkcjonuje:¹³

- a) 494 jednostki ratowniczo-gaśnicze PSP,
- b) 5 szkolnych jednostek ratowniczo-gaśniczych PSP,
- c) 3875 jednostek Ochotniczych Straży Pożarnych,
- d) 5 zakładowych straży pożarnych,
- e) 12 szpitali, w tym 10 szpitali MSWiA w Warszawie, Krakowie, Poznaniu, Łodzi, Olsztynie, Katowicach, Białymstoku, Lublinie, Szczecinie i Wrocławiu oraz Centrum Leczenia Oparzeń w Siemianowicach Śląskich i szpital Praski,
- f) 205 specjalistów w różnych dziedzinach ratownictwa.

Na podstawie zawartych umów i porozumień system wspomagają:

- a) Policja,
- b) Straż Graniczna,
- c) stacje ratownictwa górniczego,
- d) Państwowa Inspekcja Ochrony Środowiska,
- e) Państwowa Agencja Atomistyki,
- f) Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej,
- g) Morska Służba Poszukiwania i Ratownictwa,
- h) System Państwowego Ratownictwa Medycznego,
- i) Lotnicze Pogotowie Ratunkowe,
- j) WOPR, GOPR, TOPR, ZHP, PCK, Aeroklub Polski i inne.

Potencjał Centralnego Odvodu Operacyjnego KSRG:

- a) 10 specjalistycznych grup ratownictwa wodno-nurkowego,
- b) 14 specjalistycznych grup ratownictwa wysokościowego,
- c) 16 specjalistycznych grup ratownictwa ekologicznego i chemicznego,
- d) 7 specjalistycznych grup ratownictwa technicznego,
- e) 5 specjalistycznych grup poszukiwawczo-ratowniczych,
- f) 25 kompanii gaśniczych, w skład których wchodzi:
 - 43 plutony typu A,
 - 24 plutony typu B,
 - 21 plutonów typu C (wsparcia),

¹³ Informacje uzyskane z Krajowego Centrum Koordynacji Ratownictwa i Ochrony Ludności Komendy Głównej PSP.

- 20 plutonów typu D (ciężki pluton gaśniczy),
- 21 plutonów typu E (do usuwania skutków silnych wiatrów),
- g) 23 kompanie specjalne, w skład których wchodzi,
 - 34 sekcje typu A (ewakuacyjna),
 - 22 sekcje typu B (pomp dużej wydajności),
 - 23 sekcje typu C (pomp szlamowych),
 - 10 sekcji typu D (wsparcia),
 - 10 sekcji typu E (zapasowego zasilania energetycznego),
 - 5 kompanii szkolnych,
 - 2 kompanie logistyczne,
 - 14 plutonów logistycznych.

W województwach, w których występują co najmniej dwie kompanie gaśnicze, zostały utworzone bataliony centralnego odwodu operacyjnego (COO). Obecnie opisane kryterium spełnia 8 województw, na bazie których utworzono bataliony: Wrocław, Kraków, Warszawa, Toruń, Łódź, Gdańsk, Katowice oraz Poznań.

Szczegółowe standardy wyposażenia grup specjalistycznych, plutonów ratowniczo-gaśniczych, kompanii gaśniczych, specjalnych, szkolnych oraz logistycznych COO KSRG zawarte są w Rozkazie nr 2 Komendanta Głównego PSP z dnia 18 stycznia 2010 r. w sprawie szczegółowych zasad organizacji centralnego odwodu operacyjnego KSRG.

2.6. Rozwój KSRG¹⁴

Opracowany przez Komendę Główną PSP plan rozwoju krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego przewiduje ilościowy oraz jakościowy rozwój systemu:

- a) rozwój ilościowy:
 - rozmieszczenie jednostek OSP włączonych do KSRG pod kątem zapewnienia bezpieczeństwa ludności, w szczególności czas dotarcia sił ratowniczych do miejsca zdarzenia nie powinien być dłuższy niż 15 minut od momentu zgłoszenia,
 - w oparciu o analizy planowane jest włączenie do systemu do roku 2014 – 263 jednostki OSP,
 - po roku 2014 planowane jest włączenie do systemu 482 jednostki OSP,
- b) rozwój jakościowy:
 - związany z realizacją zadań w układzie podstawowym, obejmującym określone standardy dla wszystkich jednostek systemu w odniesieniu do działań ratowniczych,
 - związany z realizacją zadań w układzie specjalistycznym, dla wybranych jednostek OSP w takich specjalnościach jak: ratownictwo wodne, poszukiwawczo-ratownicze itp.

Plan rozwoju krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego zawiera również wytyczne dotyczące włączania jednostek OSP do systemu, a także nowelizację systemu szkolenia członków ochotniczych straży pożarnych.

¹⁴ Komenda Główna PSP, *Rozwój krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego w układzie jakościowo-ilościowym*, Warszawa 2011.

3. Państwowe Ratownictwo Medyczne

3.1. Informacje ogólne

System Państwowe Ratownictwa Medycznego (PRM) został powołany do realizacji zadań polegających na zapewnieniu pomocy każdej osobie znajdującej się w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego¹⁵.

Aktem prawnym regulującym opisywany system jest Ustawa z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. z 206 r. nr 191, poz. 1410).

3.2. Organizacja systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne

Organami administracji rządowej właściwymi do wykonywania zadań systemu są¹⁶:

- a) minister zdrowia – który sprawuje nadzór nad systemem na terenie kraju,
- b) wojewoda – który planuje, koordynuje, organizuje oraz sprawuje nadzór nad systemem na terenie województwa.

Minister zdrowia, prowadząc nadzór nad systemem w kraju, wykonuje następujące zadania:

- a) zatwierdza wojewódzki plan działania systemu i jego aktualizacje,
- b) może żądać od wojewody wszelkich informacji dotyczących funkcjonowania systemu na terenie województwa,
- c) może przeprowadzić kontrolę dysponentów jednostek.

Wojewoda sprawując nadzór sporządza plan działania systemu na terenie danego województwa, który zawiera:

- a) charakterystykę potencjalnych zagrożeń dla życia i zdrowia mogących występować na terenie województwa,
- b) liczbę i rozmieszczenie na terenie województwa jednostek systemu,
- c) sposób koordynowania działań jednostek systemu,
- d) kalkulację kosztów działalności zespołów ratownictwa medycznego,
- e) sposób współpracy z jednostkami systemu oraz podmiotami administracji publicznej,
- f) określenie lokalizacji centrów powiadamiania ratunkowego.

3.3. Potencjał systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne

Zgodnie z art. 32 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym system tworzą:

- a) szpitalne oddziały ratunkowe (SOR),
- b) zespoły ratownictwa medycznego (ZRM), w tym lotnicze zespoły ratownictwa medycznego.

¹⁵ Ustawa z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym, rozdział 1, art. 1.

¹⁶ Tamże, rozdział 3, art. 18.

Szpitalny oddział ratunkowy – stanowi komórkę organizacyjną szpitala w rozumieniu przepisów o zakładach opieki zdrowotnej, stanowiącą jednostkę systemu, udzielającą świadczeń opieki zdrowotnej osobom w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego. Na terenie Polski funkcjonuje 206 szpitalnych oddziałów ratunkowych¹⁷.

Zespoły ratownictwa medycznego – to jednostki systemu podejmujące medyczne czynności ratunkowe w warunkach pozaszpitalnych. Dzielą się na¹⁸:

a) zespoły specjalistyczne (S) – w skład których wchodzi co najmniej trzy osoby uprawnione do wykonywania medycznych czynności ratunkowych, w tym lekarz systemu oraz pielęgniarka systemu lub ratownik medyczny,

b) zespoły podstawowe (P) – w skład których wchodzi co najmniej dwie osoby uprawnione do wykonywania medycznych czynności ratunkowych, w tym pielęgniarka systemu lub ratownik medyczny.

Na terenie Polski funkcjonuje 1452,29 zespołów ratownictwa medycznego, w tym: 602,74 zespoły specjalistyczne i 849,55 zespoły podstawowe¹⁹.

Lotniczy zespół ratownictwa medycznego – składa się co najmniej z trzech osób, w tym co najmniej jednego zawodowego pilota, lekarza systemu oraz ratownika medycznego lub pielęgniarki systemu. W skład lotniczego pogotowia ratunkowego (HEMS – z ang. *Helicopter Emergency Medical Service*) wchodzi 16 regionalnych baz stałych oraz 1 baza sezonowa, zasięg działania każdej wynosi 100 km²⁰. HEMS udziela pomocy w stanach nagłego zagrożenia życia i zdrowia poszkodowanym w wypadkach drogowych oraz innych zdarzeniach i sytuacjach nagłych zachorowań. Zespoły te utrzymują 3-minutową gotowość do podejmowania akcji ratowniczych i są w stanie rozpocząć leczenie w momencie przylotu śmigłowca na miejsce zdarzenia, a następnie transportują poszkodowanego do szpitalnego oddziału ratunkowego w ramach tzw. „złotej godziny”.

Na podstawie zawartych porozumień z systemem współpracują centra urazowe oraz jednostki organizacyjne szpitali, wyspecjalizowane w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych niezbędnych dla ratownictwa medycznego. Z systemem współpracują także jednostki i służby ustawowo powołane do niesienia pomocy osobom w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego, są to:

- a) jednostki Państwowej Straży Pożarnej,
- b) inne jednostki systemu KSRG,
- c) podmioty uprawnione do wykonywania ratownictwa górskiego,
- d) podmioty uprawnione do wykonywania ratownictwa wodnego,
- e) inne podległe ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych oraz ministrowi obrony narodowej,
- f) fundacja R2 – około 350 jednostek.

Z systemem Państwowe Ratownictwo Medyczne współpracują także uczelnie medyczne, placówki kształcenia ustawicznego dorosłych, stowarzyszenia lekarskie w zakresie edukacji i przygotowań kadr systemu oraz opracowywania zaleceń proceduralnych funkcjonowania systemu.

¹⁷ Informacje uzyskane z Departamentu Spraw Obronnych, Zarządzania Kryzysowego i Ratownictwa Medycznego Ministerstwa Zdrowia,

¹⁸ Ustawa z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym, rozdział 4, art. 36.

¹⁹ Informacje uzyskane z Departamentu Spraw Obronnych, Zarządzania Kryzysowego i Ratownictwa Medycznego Ministerstwa Zdrowia,

²⁰ Tamże.

4. Zakończenie

Krajowy system ratowniczo-gaśniczy oraz Państwowe Ratownictwo Medyczne to dwa jakże ważne systemy dla bezpieczeństwa wewnętrznego państwa, dla bezpieczeństwa powszechnego. Działające w oparciu o oddzielne akty prawne mają w swoich zadaniach ten sam cel: ochronę życia i zdrowia potrzebującym, a co za tym idzie, współpraca tych podmiotów musi być na najwyższym poziomie.

Jak zostało już wspomniane, wiek XXI to nieustający rozwój we wszystkich dziedzinach życia codziennego, to również nowe zagrożenia czyhające na człowieka. Aby podmioty ratownicze wchodzące w skład tych dwóch systemów mogły być wciąż niezawodne, mogły w dalszym ciągu w sposób profesjonalny nieść ludziom pomoc, muszą się również rozwijać. Ten rozwój to dalsze kształcenie, podnoszenie kwalifikacji ratowników, ale to także nowy sprzęt, który sprosta wymaganiom obecnych lat.

SUMMARY

The potential of basic emergency systems

The author presents in his work potential of the principal emergency systems, responsible for general security of the state. In the two sections two interacting systems are described: a national system of rescue-fire fighting and national medical emergency. The first chapter contains a description of the national rescue-fire fighting, established rules for its organization and operation, shows the tasks of the system, defines key concepts, and above all shows his potential, listing the number and strength of the measures included in the system. The second chapter is characterized by the State Emergency Medical Services System, defines key concepts, determine the specificity of the system and its rules. It also specifies the powers and resources included in the system, and the most important tasks. Work has been based on the legal acts regulating the functioning of the systems and the materials obtained from the Headquarters of the State Fire Service and the Ministry of Health.

Key words: rescue, system, potential, national system of rescue-fire fighting, State Emergency Medical.